

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 174/09-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. M. S., C., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 56/2007 z 28. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. M. S. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2009 doručená sťažnosť MUDr. M. S., C. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 56/2007 z 28. januára 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo jeho právnomu zástupcovi doručené 16. februára 2009 a jemu 2. marca 2009. Sťažnosť s dátumom 16. apríla 2009 podal sťažovateľ na poštovú prepravu v deň spísania sťažnosti, t. j. 16. apríla 2009.

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd porušil jeho základné práva podľa čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 56/2007 tým, že rozhodol bez pojednávania, bez účasti sťažovateľa a aj bez jeho právneho zástupcu (ktorý nebol sťažovateľovi ex offio ustanovený na dovolacie konanie a jeho splnomocnenie v spise vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 56/2007 chýba), a to tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„ÚS určuje, že uznesenie č. 1 Sdo 56/2007 z 28. 1. 2009 NS SR je nezákonné; NS SR porušil základné práva MUDr. M. S., zaručené: čl. 48 ods.1, 2 ÚSR, čl. 47 ods. 2 ÚSR, čl. 46 ods. 3 ÚSR, čím porušil aj základné práva, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru. ÚS zrušuje nezákonné uznesenie č. k.1 Sdo 56/2007 z 28. 1. 2009 NS SR v plnom rozsahu a vec vracia na ďalšie konanie NS SR.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej

príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv tým, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie ako neprípustné.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie sp. zn. 1 Sdo 56/2007 z 28. januára 2009 o odmietnutí dovolania sťažovateľa odôvodnil takto:

„Krajský súd v Trnave uznesením z 12. decembra 2006 č. k. 38 Sd/52/2006-42 zastavil konanie o návrhu navrhovateľa z 13. januára 2006 s odôvodnením, že konaniu a rozhodnutiu o návrhu bráni prekážka začatého konania. Uznesenie súdu prvého stupňa bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené 5. januára 2007 a ten podal proti nemu odvolanie 22. januára 2007, teda včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 10. apríla 2007 č. k. 7 So 66/2007 odmietol odvolanie navrhovateľa, podané proti uvedenému uzneseniu a vyslovil právny názor, že odvolanie neobsahovalo zákonom predpísané náležitosti.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie a namietal, že doplnil odvolanie svojho právneho zástupcu písomným podaním z 21. februára 2007, na obsah ktorého odvolací súd neprihliadal. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP a § 250s ods. 2 OSP) prejednal dovolanie navrhovateľa a dospel k záveru, že ho treba ako neprípustné odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP) Dovolanie je prípustné iba za podmienok, uvedených v § 236 až § 239 OSP.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa je dovolanie zásadne prípustné len v prípadoch, uvedených v § 236 a § 239 ods. 2 OSP. V konaní v horeuvedenej veci o takýto prípad nešlo, preto by dovolanie bolo prípustné len za splnenia niektorej z podmienok, uvedených v § 237 OSP.

Zo spisov vplýva, že navrhovateľ mal hmotnoprávnou spôsobilosť byť účastníkom konania a súd mu na ochranu jeho práv ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov. Odvolací súd o odvolaní navrhovateľa rozhodol vo veci, patriacej do právomoci súdu na základe odvolania, ktorá nemalo predpísané náležitosti, lebo neobsahovalo dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie súdu nezákonné. Na doplnenie dôvodov odvolania z 22. februára 2007, podané po uplynutí odvolacej lehoty už odvolací súd podľa § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nemohol prihliadať. Vo veci rozhodoval nezaujatý a správne obsadený súd a účastník mal možnosť konať pred súdom. Žiadne ďalšie dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP, prípadne § 239 OSP neboli splnené.

Za týchto okolností sa súd v dovolacom konaní mohol vecne zaoberať len okolnosťou, či navrhovateľovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd po posúdení dovolania navrhovateľa zistil, že proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktoré obsahovalo správne právne poučenie o spôsobe podania odvolania a o mieste a lehote na jeho podanie, podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom súdom ustanoveného právneho zástupcu. Súd preto nebol povinný poučovať navrhovateľa o náležitostiach odvolania, ktoré v podanom odvolaní chýbali. Nedostatky odvolania neboli odstránené pred uplynutím zákonom určenej lehoty na podanie odvolania.

Podmienky pre rozhodnutie súdu v dovolacom konaní vo veci samej preto splnené neboli. Z posúdenia správnosti postupu odvolacieho súdu pri skúmaní podmienok odvolacieho konania preto dovolací súd zistil, že postupom súdu nebolo navrhovateľovi odňaté právo konať pred súdom.

Námietky navrhovateľa k zákonnosti rozhodnutia odporkyne dovolací súd už zohľadniť nemohol.

Vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci nebola splnená žiadna z podmienok prípustnosti dovolania, bolo povinnosťou dovolacieho súdu dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 4, § 243b a § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku ako neprípustné odmietnuť.“

Ústavný súd posudzoval, či v danom prípade predmetným uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa. Ústavný súd z rozhodnutia najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože sťažovateľ nespĺnil žiadnu z podmienok prípustnosti dovolania, t. j. najvyšší súd ako predpoklad uskutočnenia dovolacieho konania posudzoval len otázku prípustnosti dovolania. Dospel však k záveru, že podmienky prípustnosti dovolania nie sú splnené, a preto dovolanie odmietol. Vzhľadom na túto skutočnosť už najvyšší súd nemohol porušiť sťažovateľom označené základné právo, pretože najvyšší súd po tomto rozhodnutí vo veci ďalej nekonal. Ústavný súd akceptujúc dôvody odmietnutia dovolania konštatuje, že je vylúčené založenie príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými základnými právami uvedenými v čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ako predpoklad možného vyslovenia porušenia sťažovateľom označených základných práv.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré nezistil prípustnosť dovolania. Skutočnosť, že sťažovateľ neakceptuje právny názor dovolacieho súdu, nemožno hodnotiť ako porušenie jeho základných práv (IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08). Vzhľadom na absenciu príčinnej súvislosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a možným porušením označených práv sťažovateľa ústavný súd nezistil ani možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009